

Simon Contra Com pintar la boira

Algú s'amaga darrere la bardissa de la casa de Waterloo. Live! Boira. Algú camina damunt un mar de boira (com el quadre de Caspar David Friedrich, 1817). I ho puja a Instagram. Lledoners al fons... malgrat tot. Boira. Malgrat la boira cal caminar (Lluís Llach). Llaços grocs i esperits del bosc de La princesa Mononoke amb un slenderman, el mind flayer de Stranger Things, l'ovni UMMO de San José de Valderas (i un de Robert Llimós) i policies de l'1-0. Algú s'amaga darrere una versió en clau (calen rajos X) de la Visió fantasmal (1801) de Goya, amb les bessones de The shining (El resplendor, Stanley Kubrick, 1980) i una creu caiguda (serrada el dia abans que s'anava a beneir) de Dozulé -va passar aquest any a La Portella, Lleida-. Goya també -el Gos semi-enfonsat (1820-1823)- estructura en positiu un desig que també s'amaga, a l'horitzó, mentre un simbòlic cargol treu banya, puja la muntanya... I un John Deere, la Seu Vella, una granja de porcs, garses o de nou la boira, sempre la boira, reina secreta de Com pintar la boira, ho embolcalla tot amb l'ajuda d'una màquina de fum. Que tinguem sort.

Inauguració de l'exposició:
3 de juliol a 2/4 de 8 del vespre
fins al 27 de setembre de 2019

Horari:
De dimarts a divendres de les
4 a 2/4 de 8 del vespre

Lloc:

Fundació Felícia Fuster

Camps i Fabrés 3-11 baixos 3^a
08006 Barcelona

Telèfon 93 217 15 09

felicia@fundacioffuster.org
www.fundacioffuster.org

DIS-CONFORMITATS
Exposició Joves artistes a la Fundació

Els tres artistes guanyadors de les Beques Felícia Fuster han presentat uns treballs de recerca sensibles a la situació de les vides de les persones, tant a nivell personal com social.

La nostra vida quotidiana a la ciutat, el temps mort dels transports públics urbans, temps per a la reflexió, l'avorriment o la preocupació, és el que reflecteixen els retrats de Carmen Dengra, que intenta captar no solament la imatge de la persona sinó també el temps interioritzat o mental d'aquestes persones.

D'altra banda, Inés Schaikowski, des de l'escultura, treballa el concepte de Heimat, que traduïm per pàtria, terra nadiua o lloc de naixença, que és el que dona identitat. L'artista observa que les circumstàncies geopolítiques i els mitjans tecnològics d'avui ens separen d'aquesta Heimat. Per això, des d'un concepte minimalista i amb la finalitat d'apropar-nos-hi, combina dos materials allunyats entre si, un bloc d'elements quotidians i domèstics, com unes canyes de plàstic o fils d'estenedor amb blocs de morter.

Simon Contra, en canvi, trasllada la preocupació per la persona a la dimensió social i denúncia la repressió i l'exili que pateix la societat catalana, on lluen els llaços grocs i es fa bafa de la monarquia espanyola. I tot des d'un paisatgisme aparentment innocent que es cobreix amb una màquina de fer boira.

Són tres propostes que aposten per un relat social, que veu la persona en un marc d'una societat orgànica en la qual la persona, degut a circumstàncies alienes i externes a la seva voluntat o situació personal, viu en certa manera condicionada pel context de l'època que li ha tocat de viure.

Pilar Parcerisas

Carmen Dengra Blur Time

Reina el silenci, el temps s'atura, com si la teva vida entrés en un parèntesi espai-temporal. Vius la transparència, la immobilitat, la inexistència. Romans de peu o assegut i mires a la persona del teu davant retallant distàncies, com si es tractés de tu mateix. Indesxifrabre: el rostre es torna distorsió.

Blur Time reflexiona sobre com l'espai i el temps afecten a persones anònimes que es troben en els transports públics de la ciutat.

El projecte mostra algunes imatges d'éssers anònims dels quals no sabem res, són simplement instantànies que ens diuen que aquestes persones existeixen, però no ens diuen res més d'elles, l'única cosa que sabem és que es dirigeixen a algun lloc.

A partir d'aquí, i com a espectadora atenta, imagino situacions que podrien ocórrer en aquest espai i temps, invento interaccions entre els viatgers, fantasio sobre els seus pensaments, sobre les seves dedicacions...

Aquestes persones fan l'acció de mirall en tu. T'adones que tu ets el mateix per la persona que estaves observant, i que tu també formes part d'un moment efímer a la vida d'altres persones. Aquest pensament et porta a reflexionar sobre la teva pròpia existència.

Inés Schaikowski Hybride Heimat

Em sembla preocupant com en el món avui, en molts sectors, es provoca una profunda descomposició de les estratègies de formació de valors socials i personals. La familiaritat, la seguretat i la identificació encara representen necessitats bàsiques, però els dubtes sobre la pròpia identitat modelen cada vegada més la vida social.

A partir d'aquesta observació busco manifestar formalment referències i processos que contribueixen a establir identitat. La negociació entre el que a un li pertany i el que no, veig com una seqüència important de com cadascun crea la seva pròpia identitat. Per a mi, el procés de definir el propi distingint d'alguna cosa estranya, entenc com una relació de denotacions molt complexes i subtils. Els meus treballs bàsicament focalitzen aquesta relació.

Objectes simples de la nostra cultura quotidiana, que entenc com a metàfores de la familiaritat i la proximitat, han de formular-se de nou una i altra vegada enfrontant-se amb uns cubs de formigó molt reduïts, anònims i impersonals.

Els objectes són aproximacions amb fortes al·lusions urbanes, que desdibuixen els límits entre el que ens és familiar i el que considerem com a estrany.

